

Sâmbătă,
27 iunie 2026

Dragi copii,

În scrisorile anterioare v-am povestit amănunțit peripețiile puiilor noștri, atât din cuib, cât și din primele zile petrecute în afara cuibului. Probabil ați fost surprinși să aflați că de puii proaspăt ieșiți din cuib, deși par părăsiți, noi, părinții, avem mare grijă: le atragem atenția dacă se apropie vreun pericol, dar ceea ce e și mai important, îi hrănim până învăță să se descurce singuri. În prima săptămână, când datorită penajului încă insuficient dezvoltat puii noștri erau incapabili să zboare, ne-am împărțit între noi această sarcină, apoi eu singur a trebuit să mă asigur că au întotdeauna gușa plină. Partenera mea, ca de altfel toate femelele de mierlă, se retrage mai devreme de la îngrijirea urmașilor proveniți din prima pontă, tocmai ca să-și adune energie pentru producerea următoarelor ouă pe care va începe să le depună în curând. Dacă nu s-a întâmplat nimic deosebit în timpul clocirii și creșterii puiilor, nu suntem deranjați sau atacați de prădători, folosim același cuib în care am crescut cu succes puii în cursul primăverii, altfel alegem să ne construim unul nou într-un alt tufiș aflat în același teritoriu. Presupun că puteți să ghiciți și voi opțiunea partenerei mele, doar cunoașteți toate detaliile din viața noastră. Ei bine, cred că o să fiți surprinși să aflați că mierla mea s-a apucat să construiască un nou cuib, de această dată în bifurcația crengilor de gutui japonez. Eu am fost de-a dreptul șocat de decizia ei, dar și de motivele care au împins-o să investească timp și energie într-un nou cuib, când cel vechi era perfect din toate punctele de vedere. Cel puțin așa credeam eu, dar se pare că ea, cea care a încălzit ouăle și puii proaspăt eclozați zile în șir, a rămas cu altă impresie. Mi-a mărturisit că în timpul clocirii s-a speriat de câteva ori de proprietarii grădinii și de Ilinca când trăgeau cu ochiul la cuib, chiar dacă nu se opreau sub ea, ci o pândeau din mers. Ori de câte ori s-a întâmplat acest lucru, a părăsit ouăle pentru câteva minute. Mi-a reproșat că ar fi trebuit să observ că nu s-a simțit deloc confortabil. Dar era deranjată și de schimbarea becului de pe stâlpul aflat în apropierea porții și de lumina ce bătea exact pe cuibul nostru vechi. Și vai ce lumină! Noaptea nu mai era noapte deloc, semăna mai degrabă cu zorii zilei, ceea ce m-a determinat și pe mine să îmi încep concertul matinal muuult mai devreme. Așa pe la 4:30, dacă vreți să știți mai exact, când voi încă dormeați buștean.

Puii noștri cu siguranță nu ar refuza niciun cioc de hrană primită mai devreme sau mai târziu decât în condițiile cu lumină naturală, fără iluminat public și ar beneficia de hrana suplimentară, dar asta ar însemna ca noi să dormim mai puțin și să investim mai multă energie în hrănirea lor. Nu m-aș mira dacă în aceste condiții am deveni mai puțin vigilenți, nu am putea sesiza din timp apropierea vreunui prădător sau ne-ar scădea imunitatea, ceea ce înseamnă că am fi mai predispuși să dezvoltăm diferite boli. Cert este că frații și surorile din orașe s-au adaptat la iluminatul nocturn, dar și la zgomotul specific și sper că ne vom obișnui și noi cu noile condiții. Nu pot să neg, însă, cât mă bucură că locuim la capătul satului, unde poluarea cu lumină e mult mai redusă decât în orașe și unde întotdeauna e liniște și pace sau măcar aproape întotdeauna. Scriu aproape pentru că în fiecare an, în al doilea sfârșit de săptămână din iunie se celebrează zilele satului. Exact așa s-a întâmplat și în acest an. Ca de obicei, concertele s-au ținut pe terenul de fotbal situat în capătul opus al satului, dar gălăgia s-a auzit până aici. Se zvonea că la fața locului muzica a fost atât de tare încât și paharele din vitrina oamenilor care locuiesc în apropiere au început să sară și să danseze pe ritmurile ei. Ce să mai zic de focurile de artificii de la final, de care ne-am speriat atât de tare încât ne-am părăsit locurile de odihnă și am început să zburăm fără vreun scop?! Unii dintre noi au rămas în aer chiar și 45 de minute la înălțimi de 5 ori mai mari decât în mod obișnuit. Eram epuizați, stresați, dar am scăpat cu viață.

Următoarea zi am aflat din discuția purtată între Ilinca, tatăl și bunicul ei, că în acest an focurile de artificii au ținut aproape tot atât de mult ca și de Revelion și cât de nocive sunt aceste spectacole pentru păsări și alte animale. De parcă nu aș fi simțit pe propria piele! Tot din această discuție am aflat că acum câțiva ani 9.000 de păsări acvatice au părăsit lacul Tata din Ungaria în primele ore ale anului nou și o gărliță mare echipată cu transmitător satelitar a zburat în numai o jumătate de noapte peste 100 de km. Da, da, ați înțeles bine 100 de km și nu 10. Și vorbeau și despre alte întâmplări, pe care aș prefera să le uit. Nu cred că o să înțeleg vreodată cum pot oamenii să se bucure de ceva, ce dăunează atât de mult animalelor din jur. Pot să îmi imaginez că majoritatea dintre ei habar nu au ce impact negativ au artificiile lor asupra noastră, a păsărilor sălbatice, dar cu siguranță au auzit că nici animalele de companie nu sunt încântate de bubuiturile specifice.

Știu că există deja localități unde s-a interzis folosirea focurilor de artificii, tocmai pentru a proteja viața sălbatică și specialiștii biologi atrag atenția oamenilor asupra efectelor dăunătoare. Sper că va sosi și ziua când vor înțelege că orice eveniment, fie că e vorba de zilele localității, de ziua de naștere sau chiar de Revelion, se poate celebra într-o modalitate mai puțin dăunătoare pentru necuvântătoarele din jur. Și mai sper că voi, toți cei care citiți scrisorile mele, când veți deveni mari, dacă nu ne puteți ajuta, măcar vă veți strădui să nu ne faceți rău prin activitățile voastre. Ce ziceți?

Cu drag,
Mierla

Activități pentru voi, prietenii mei:

1. În scrisoarea anterioară v-am rugat să căutați povești, poezii și ghicitori, cântece în care apare numele meu. Vă rog să scrieți titlul și autorul lor în ACEST formular. Aș dori să le citesc și eu, sunt curios ce se mai spune despre mine.
2. Nu uitați să schimbați apa din adăpătoare.
3. Petreceți cât mai mult timp în natură și, dacă aveți oportunitatea, observați greierii și cosașii despre care o să vă șoptesc un secret într-una din scrisorile mele viitoare.
4. Încet, încet apar și niște insecte care emit lumină. Se numesc licurici. Precis ați auzit de ei, dar i-ați și văzut? Dacă vă plimbați seara în grădină sau pe margini de pădure, poate îi zăriți.
5. Vă invit la un joc extrem de simplu, pe care îl puteți transforma cu ușurință într-o competiție, mai ales dacă și prietenii voștri sunt mici aventurieri și, desigur, nu se tem de un păianjen sau de un gândăcel cu 6 picioare:
 - a. observați și denumiți atâtea specii de plante, insecte și păsări câți ani aveți.
 - b. cei care cred că acest joc este extrem de ușor și se simt suficient de mari să se confrunte cu o provocare mult mai mare și mai interesantă, pot învăța atâtea specii noi de plante, insecte și păsări câți ani au împlinit sau de ce nu, chiar dublul acestora.

